

קול החינוך

יו"ל ע"י 'ועד הורים'
למסירת מידע
ומשלוח מסמכים
טלפקס: 03-691-5752
דוא"ל: kol581562@gmail.com

המל"ג ומשרד החינוך ב"בשורה" לציבור החרדי: מוסדות ההשכלה הכפריים פתוחים בפניכם!

מורה מוסמכת בכירה אשר עמדה בהצלחה במבחני סולד תחשב כבעלת תעודה שוות ערך לתעודת הבגרות לצורך רישום ללימודים אקדמיים

החלטת מועצת גדולי התורה מיום י"ח סיון תשכ"ט

"אין מקום

לתוכנית לימודים

המביאה לידי בחינות בגרות

במוסדות של "בית יעקב"

מאחר שקיימת

סתירה

בין מטרת החינוך

של בית יעקב

השואף ליראת שמים,

לבית מגמת ההשכלה

שהיא יסוד החינוך התיכוני

ובחינות הבגרות. //

דרישת משרד החינוך שלקראת עליה לכיתה ו' יתקיימו מבחנים ממשלתיים, ולאור ההחלטה הברורה של מועצת גדולי התורה שאסרה לימודי בגרות, לשם כך נמצאה הדרך למבחנים שיאפשרו קבלת תעודת הוראה מוכרת ללא צורך בתעודת בגרות.

הוראתם של מרנן גדולי ישראל באה לידי ביטוי במכתב מחודש סיון תשמ"ה, בו כתבו גדולי ישראל זצוק"ל את הדברים הבאים: "אנחנו מביעים דעתנו שההחלטה שהיתה במועצת גדולי התורה ב"ח סיון תשכ"ט, שאסור להכניס תכנית של בחינות בגרות בסמינריונים של בית יעקב, בתוקפו עומד". על מכתב זה חתמו מרן הגרא"מ שך זצוק"ל, כ"ק האדמו"ר ה"נתיבות שלום" מסלונים זצוק"ל, כ"ק האדמו"ר ה"לב שמחה" מגור זצוק"ל, וכ"ק האדמו"ר ה"ישועת משה" מויז'ניץ זצוק"ל.

כידוע ומפורסם, הוראתם של גדולי ישראל הייתה במטרה מובהקת למנוע מהבנות: (1) תכנים כפריים שבבחינות אלו. (2) על מנת להרחיק מהם את הנסיון מלהשתלב במערכת החינוך של הממ"ד והממלכתי. (3) שלא יעמדו בפני נסיון של לימודים אקדמיים, שתנאי ראשון לכל אלו, נדרשת תעודת בגרות.

כזכור, מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל עורר במכתבו (כסלו תשע"ב), בו כתב בין היתר:

במכתב ששלחה לאחרונה (ט"ז חשון תשע"ח) "המועצה להשכלה גבוהה" (מל"ג) ואשר ממוען אל ראשי המוסדות להשכלה גבוהה, נכתבה "בשורה" כביכול לציבור החרדי: "בסופו של תהליך החליט משרד החינוך לאחרונה כי בעלי/ות תעודות, מורה מוסמך/ת בכירה/ה החתומה ע"י משרד החינוך אשר בנוסף עמדו בהצלחה במבחני סולד/לימודי השלמה (כתחליף למבחני סולד) ייחשבו כבעלי תעודה שוות ערך לתעודת הבגרות לצורך רישום ללימודים אקדמיים, ועל כן יהיו פטורים מלימודים במכינה קדם אקדמית".

קדם לאישור זה של המל"ג, החלטה של משרד החינוך מיום י"א אב תשע"ז: "בישיבה שהתקיימה בנושא ביום י"א תמוז תשע"ז הוחלט על דעת שותפי הנושא במשרד החינוך, האגף להכשרת עובדי הוראה, המחוז החרדי, האגף לבחינות במינהל הפדגוגי, האגף לחינוך במכינות מבוגרים, כי בעלי/לות תעודת "מורה מוסמך בכיר" החתומה ע"י המשרד, שעמדה בהצלחה ב"מבחני סולד" / לימודי השלמה למבחני סולד, ייחשבו כבעלי תעודה שוות ערך לבגרות".

* * *

ויובהר, כל עיקרון של מבחני סולד הקרואים גם מבחני חוץ, המתקיימים בדרך קבע בסמינרים של בית יעקב, עקב

"וכן מעודדים כל מיני מכונים ומכללות להכשרות ולימודים חיצוניים של תוארים ותעודות ושל לימודי אקדמיה וכדו' אשר יכניסו שאיפות זרות הקלוטות מבחוץ, ובידוע כמה נלחמו גדולי ישראל לצוק"ל נגד כל מוסד לימודים חרדי, שמיועד ללימודים כאלה, והוקיעוהו אל מחוץ למחנה".

הוראה זו של המל"ג באה במכוון לעקר מתוכנה את הוראתם הברורה של גדולי ישראל, שבנות הסמינרים לא יעברו בחינות בגרות. זהו תחכום נוסף כיצד להפיל במלכודת את בנות הסמינרים, להובילם אל עולם התוארים והאקדמיה, שיציאו את בנות ישראל הכשרות אל ה'חוף' הכפרני, ובמקביל אל שוק העבודה במקומות חילוניים, אשר אחריתם כבר ידועים לכולנו ה' ירחם.

והגרוע מכל, מה שנוגע לרוח הפנימית של הסמינרים, שאם בעבר ידעה החניכה שמערכת הלימודים בה היא נמצאת, מנותקת מהמערכת הכללית, לא רק בתכני הלימודים כי אם גם ברמת הלימודים

והמבחינים, אך כאשר משה"ח מתחכם עלינו, להכיר במבחינים אלו כשווי בגרות, הרי שהיא חשה שהיא באותה סירה, ושהיא בעצם חלק מהמערכת החינוכית הכללית, כאותה תלמידה בממ"ד. מצב שהוא לרועץ לכל עתיד החינוך החרדי.

* * *

שמענו ממחנכת וותיקה וחשובה, שבהיותה מורה בסמינר בית יעקב של הרב וולף זצ"ל, שמעה ממנו שמרן החזון איש צוק"ל הורה לו, שאין לכנות את כתות ט-יב בשם "בי"ס תיכון", כי אם "סמינר", על מנת שהתלמידות לא יחושו שהן חלק ממערכת חינוכית שהאקדמיה (כיתות י"ג ואילך) היא חלק ממנה, וכהמשך ל"לימודי תיכון".

עתה, הגענו לסיטואציה שהשלטון מתחכם עלינו ולוקח את הבחינות שכל

עיקרם נוצר על מנת להתרחק מה"בגרות" האקדמית, ונופח בהם "ערך אקדמי" במטרה למשוך דרכם את

בנותינו אל האקדמיה וכל המסתעף - דהיינו השתלבות והתבוללות עמם ועם תרבותם הקולקלת והכפרנית - אזי יתכן שהגענו למצב בו אין מנוס מלהימנע מ"מבחיני חוף" אלו, שלמעשה כיום הם כ"בגרות" לכל דבר.

חשוב לזכור ולשנן, כי הקב"ה טבע בנו נטיה להסתגל לכל מצב, כדי שבאם נגיע למצב קשה בחיים נוכל לשרוד אותו. אך כאשר הדבר נוגע לאידישקייט, אסור לנו להסתגל בשום פנים ואופן, זוהי קרירות, וקרירות היא מעשה עמלק.

אם אכן ברצוננו לשרוד בדרך התורה, ולראות את צאצאינו ממשיכים בדרך זו, אסור לנו להשלים עם השינויים שעוקרי התורה משחילים ומזחילים לתוכינו, וכך בעז"ה נזכה לראות דורות ישרים ומבורכים ישראל אשר בך יתפאר.

מל"ג
מועצה להשכלה גבוהה
COUNCIL FOR HIGHER EDUCATION
האקדמי, מכייתות מליג

ט"ז חשוון תשע"ח
05 נובמבר 2017

לכבוד
ראשי המוסדות להשכלה גבוהה
שלום רב,

הנדון: **זכאות שווה ערך לבגרות לצורך לימודים אקדמיים של בוגרי סמינרים חרדיים להוראה**

כלכלי המועצה להשכלה גבוהה (היתר לפתוח ולקיים מוסד להשכלה גבוהה), התש"ל"ג-1972 (סעיף 5) נקבע, כדלקמן: "מוסד לא יקבל תלמידים אלא על יסוד תעודות בגרות ישראליות או שוות-ערך, או על פי קריטריונים שקבעה המועצה."

כידוע, האחריות על הענקת תעודות בגרות כמו גם קביעת "שווה ערך" לתעודת בגרות נתונה בידי משרד החינוך מתוקף סמכותו.

סוגיית ההכרה בתעודת מורה מוסמך/ת בכירה המוענקת לבוגרי סמינרים חרדיים להוראה, כולל עמידה במבחני סולד או לימודי השלמה כתחליף למבחני סולד, כשוות ערך לתעודת בגרות נבחנה ארוכות במשרד החינוך. בסופו של תהליך החליט משרד החינוך לאחרונה כי בעלמית תעודת מורה מוסמך/ת בכירה החתומה ע"י משרד החינוך אשר בנוסף עמדו בהצלחה במבחני סולד/לימודי השלמה (כתחליף למבחני סולד), ייחשבו כבעלי תעודה שוות ערך לתעודת הבגרות לצורך רישום ללימודים אקדמיים, ועל כן יהיו פטורים מלימודים במכינה קדם אקדמית. מצ"ב מכתבו של מנכ"ל משרד החינוך בנדון מיום 18.10.17.

נודה לכם אם תעדכו את כל הגורמים הרלבנטיים במוסדכם (כגון: מדור הרישום/קבלת סטודנטים, האחראים על הוראת חרדים וכד') בנושא זה, על מנת שיוכלו לפעול בהתאם לדברים האמורים.

אנו עומדים לרשותכם למתן הבהרות בנושא ככל שידרש.

ב ב ר כ ה,
מיכל נוימן
סמנכ"ל לעניינים אקדמיים
ומזכיר המועצה להשכלה גבוהה

העתקים:
מר נפתלי בנט – שר החינוך ויו"ר המליג
פרופ' אדו פרלמן – סגן יו"ר המליג
פרופ' יפה זילברשץ – יו"ר הווע"ת
מר שמואל אבואב – מנכ"ל משרד החינוך
סמנכ"לים ממליג – ות"ת
מר אילירם – סמנכ"ל ומנהל מינהל עובדי הוראה, משרד החינוך
מר נח גרינפלד – מנהל האגף להכשרת עובדי הוראה, משרד החינוך
צוות האגף האקדמי במליג

P.O.B 4037, Jerusalem 91040, ISRAEL. Fax: +972-(0)2-5094403, Tel: +972-(0)2-5094402, vo. 91040
www.che.org.il | email: academi@che.org.il

משרד החינוך
Ministry of Education
وزارة التربية والتعليم

המנהל הכללי
Director General
المدير العام

ירושלים, י"א אב תשע"ז
18/10/2017
מספר סימוכין: 14434162

לכבוד
אדו פרלמן, סגן יו"ר מליג
המועצה להשכלה גבוהה
שלום וברכה,

הנושא: **זכאות שווה ערך לבגרות, לצורך לימודים אקדמיים של בוגרי סמינרים חרדיים להוראה**

בשיבה שהתקיימה בנושא הניל ביום רביעי י"א בתמוז, תשע"ז, 5/07/17 הוחלט על דעת שותפי הנושא במשרד החינוך: האגף להכשרת ע"יה, המחוז חרדי, האגף לבחינות במינהל הפדגוגי, האגף לחינוך מבוגרים, כי בעליות תעודת "מורה מוסמך בכיר", החתומה ע"י המשרד, שעמדו בהצלחה במבחני סולד/לימודי השלמה למבחני סולד, יחשבו כבעלי תעודה שוות ערך לבגרות.

רקע ונתונים

חוק המליג מחייב את המועמדים ללימודים אקדמיים להיות בעלי תעודת בגרות, או שווה ערך לבגרות. האחריות לתקפות מסמכים אלו חלה על משרד החינוך.

בעקבות דיונים רבים בנושא בעבר, נבחרו המכניות הקדם-אקדמיות כאופציות להשלמת לימודים לתעודת שוות ערך לבגרות, הנדרשת למבקשים להתקבל ללימודים אקדמיים. התוכן הפדגוגי והיקפי הלימודים במכניות, נקבעו במשרד החינוך, בשיתוף פעולה בין האגפים ובחובלת האגף לחינוך מבוגרים.

בתשע"ג הומלץ ע"י האגף להכשרת ע"יה, בשיתוף האגף לחינוך מבוגרים, לפטור את בעלי תעודת "מורה מוסמך בכיר" ממכינה קדם אקדמית ולראות בתעודת ההוראה שוות ערך לבגרות. מסתבר כי התמצאה לא יושמה. בעקבות נתיב מוסדות אקדמיים, התחיש הדיון בנושא זה.

התוכנית האדריכלית של החינוך

כאשר מטרות החינוך שלהם חודרים לתכני הלימודים של צאצאינו...

היסודות והמטרות בחינוך

כל מי שמבין בחינוך יודע שהחינוך הוא כבנין, שנבנה בתהליך ארוך וממושך, שלב אחר שלב, לבנה אחר לבנה, נדבך ועוד נדבך, קומה ועוד קומה.

אדם שבונה בנין, יודע שהתוכנית ומטרת הבנין צריכים להיות ידועים מראש. על פי התוכנית נבנה הבנין, וכך מתקדמים. אינה דומה בניה של אולם אירועים גדול, למבנה מגורים.

ולא עוד אלא מי שיבנה מבנה מגורים על פי תוכנית של אולם אירועים. לא רק שלא יתקדם בבניה אלא יתרחק ממנה. הוא יצטרך קודם להרוס את מה שבנה, אם יצליח בכך, כדי לבנות הכל מחדש.

ולענייננו, המטרות החינוכיות של המוסדות הממלכתיים ומבנה החינוך שלהם שונות בתכלית מהמטרות החינוכיות וממבנה החינוך של הציבור התורני.

כל זמן שכל הקשר בחינוך היה איתם בהסכמים כלליים (כך וכך שעות ללימודי חול וכו') לפי דעתם של גדולי ישראל, ללא שום התערבות חיצונית, לא בתכני הלימוד, לא בספרי הלימוד ולא בהשתלמות המורים. הפיקוח החינוכי היה שייך באופן מלא לציבור החרדי, בלי התערבות חיצונית כהוא זה. יכלנו לשרטט את תוכנית הבניין כרצוננו, ולבנות נדבך על גבי נדבך, אריח על גבי לבנה - עד שהושלם בנין לתפארה של בניים ובנות יראי השם.

אך בשנים האחרונות חל שינוי דרסטי, וליתר דיוק - מהפכה של ממש. אין זו רק התערבות בתכני הלימודים, מבחני מיצ"ב ולימודי ליב"ה, התערבות בספרי לימוד ופיקוח על רמת, אופי, כמות וסגנון לימודי

כללי המטוס. מה סוג הבד שממנו מייצרים את הריפוד במטוס, איך מצחצחים שניים במטוס, מה תפריט התזונה במטוס, ובסופה של שנה עלה למטוס שהנחיתו מעבר לים. האם אינו שוטה? במקום ללמוד את השפה בה יוכל להסתדר בארה"ב, במקום ליצור קשר עם אנשים שידריכוהו כשהוא יורד מן המטוס - השקיע את כל הכנותיו בדבר ארעי.

מטרות החינוך הן אבן יסוד בצורת החינוך. הדבר מתבטא לא רק בלימוד הישיר. אלא במידה רבה בדרכים עקיפות. בכך מעבירים מסרים עקיפים שמשפיעים לאין ערוך על נפש התלמיד.

אם היינו רוצים לערוך ספר לימוד חשבון לציבור החרדי, היה עלינו לחבר תרגיל בנוסח: "אמא שלחה את בתה לקנות חלות לכבוד שבת, השכנה האלמנה ביקשה אף היא שתקנה עבורה חלות. הלכה הבת בשמחה למכולת השכונתית. כמה שילמה?" כך הכנסנו מסר עקיף של כבוד שבת, כיבוד אב ואם, ועשיית חסד.

הגרש"ר הירש זצ"ל כשייסד את שיטתו, הדריך איך ללמד את לימודי החול. שיטה זו יישמה מרת שרה שנירר ע"ה במוסדות בית יעקב, איך להכניס ערכי קודש בתוך לימודי החול, כגון במדעי הטבע להתפעל מ"מה רבו מעשיך ד'", בלימוד ההיסטוריה לראות את השגחת ד' על עם ישראל "בהנחל עליון גוים למספר בני ישראל", וכיצא בזה.

(במאמר המוסגר: היום החליפו בבתי הספר את לימודי הטבע בלימודי מדעים, וההבדל ביניהם הוא: אם אנו לומדים על מעשי ד' בבריאה או שהלימוד הוא תשתית של 'כוחי ועוצם ידי', איך האדם המדען בגאונותו יודע איך להתפיל מים ולהתמודד עם המחסור במים וכיוצ"ב. נקודה למחשבה). לקחת את מטרות החינוך הכללי, וליישם זאת בחינוך החרדי, הרי זה אסון. לוקחים אותה שיטה - אבל להיפך... לוקחים את לימודי הקודש ומשתמשים בהם לפיתוח הכושר המדעי. לוקחים את עשרת המכות כעילה ללמוד על חקר טסיות הדם, על דרכי

המקצועות. אין אלו רק השתלמויות שונות ומשונות, שחדשים לבקרים מוצעות ואף נכפות על המורות. זו המגמה שהשתנתה. הם נטלו לידיהם את התוכניות האדריכליות של החינוך, ומתווים את התכלית והמבנה. הם העמידו תוכנית בנייה שמושלתת על אותם יסודות שעליהם מושתת ואותם ערכים שאליהם מכוון החינוך הממלכתי - בהתאמה חיצונית לציבור החרדי. אך כשם שאמפיתיאטרון לא יכול להפוך לשיבה קדושה - כך חינוך ממלכתי לא יכול להיות "מותאם למגזר החרדי".

מה שבעינייהם נקרא בנין - לאמיתו של דבר הוא הרס וחורבן. הרי מטרת החינוך הממלכתי היא להוציא אנשים מדענים מוכשרים לעבודה שיפרנסו את עצמם (או יותר נכון את המדינה). בעוד שאצלנו המטרות הן לגדל את בנות ישראל מתוך שמחה, לאהבת תורה ויראת שמים, לצניעות, לאצילות ולעדינות הנפש, להיותן חדורות הכרה בתפקידן עלי אדמות, לעזור לבעליהן ולגדל את בניהן לתורה ויראת שמים במסירות נפש.

הפרוזדור והטרקלין

נגדיר זאת כך: אם החינוך הכללי משקיע את כל שנות הלימוד לחיי הפרוזדור, בהנחה שכאן זה הטרקלין. הרי אצלנו זה חורבן והרס החינוך הטהור. כי אנו מתעלמים מהיעוד העיקרי של הפרוזדור, כמקום הכנה לטרקלין.

משל למה הדבר דומה לאדם צעיר, שמתכנן לעבור לגור את שארית חייו בארה"ב. הוא מכין את עצמו היטב במשך שנה שלימה. איך הוא מתכוון? הוא לומד את

עקיצת הכינים ועוד, עפ"ל. כי כל הלימודים מופנים למטרות העל של החינוך.

זה לא נחשב שלומדים לימודי קודש "עם תוספת", אלא לא לומדים כלל את מה שאנו רוצים וצריכים ללמד.

ימינה או שמאלה?

הדבר דומה למורה שרוצה ללמד את תלמידיו קרוא וכתוב. התלמידים יושבים עם ספרים פתוחים, והוא מלמד אותם על סוגי הדיו, על תעשיית הנייר, על כריתת היערות לצורך תעשיית הנייר, על הדפוס ואפילו על המכונות המובילה את הספרים מהדפוס ישר לחנויות. מה שברור שהילד יגדל אולי כורת עצים ואולי מוביל ספרים, אבל קרוא וכתוב הוא לא ידע.

לקחת דבר שבקדושה המלמד על עיקרי אמונה, על עונש לרשעים ושכר טוב לצדיקים, ולהשתמש בזה ללימודי מדע - מלבד הזלזול והקלקול שיש בכך. הילד בכלל לא למד את מה שצריך ללמוד.

חשוב שנבין, שגם אם כרגע אין רואים את הקלקול בפרט כזה או אחר, הרי שברור מעל לכל ספק שהמושכות על החינוך החרדי נתונות כיום בידי משרד החינוך! הוא מתווה את המטרות, הוא מכוון את האמצעים ומפקח על הדרכים. גם אם מוסד חינוכי התגבר על ניסיון חדירה ומעורבות כזה או אחר, הכל מודים שהם שולטים ומעורבים בכל פרט ופרט.

נמצא כי במצב הנוכחי, כאשר מטרות החינוך שלהם כבר חדרו לתכני הלימודים, נוצר מצב בלתי הפיך, אין אפשרות כלל להמשיך כך, כי המטרות שלנו שונות בתכלית. כשרכב נכנס לצומת והתמרור מורה לו כי יש לו פניה ימינה לדרום, ופניה שמאלה לצפון הוא אינו יכול לקיים שתיהן. ככל שיסע לדרום, מתרחק הוא מן הצפון. חז"ל אומרים (מגילה דף ו:): אם יאמר לך אדם קיסרי וירושלים ישבו שתיהן, אל תאמן שנאמר "אמלאה חרבה", אם מליאה זו, חרבה זו. אין אפשרות לבנות את שתיהן. זה לא הולך ביחד.

הגם לחם יוכל תת?

אמר לי יהודי לאחרונה: הכל נכון. אבל- הפרנסה...

ה"אבל" הזה הוא בגדר אותה שאלה ששאלו ישראל (תהילים ע"ח) "הן הכה צור ויזובו מים - הגם לחם יוכל תת?" אחרי ש"נגד אבותם עשה פלא" אחרי ש"בקע ים ויעבירם" אחרי ש"הן הכה צור ויזובו מים", עדיין שואלים אנו "הגם לחם יוכל תת?" איך ייתכן?

נתבונן בכך: היתכן למסור את ילדינו לתוכנית החינוך הכפרנית של משרד החינוך, לגדל את הילדים מקטנות ועד גדלות, כדי להחדיר בהם בכל הדרכים שאיפה אחת ויחידה - להיות אנשי מקצוע ומדע. נתבונן נא, כיצד מוכנים אנו בשביל שאלת "הגם לחם יוכל תת" להפקיד את ילדינו לארבע עשרה שנות לימוד שבהן יחונכו אך ורק כיצד למקסם את חי הפרוודור.

החשיבה החומרנית הזו, סותרת מעצם מהותה בכל צורת החיים החרדית. האם מישוהו היה מאמין לפני ארבעים שנה, שחמישים אלף אברכים ישבו באהלה של תורה, בלי להתעסק בפרנסה? והרי גם אלו

שמסודרים בעבודה טובה ואף מצליחים לחסוך מן הצד, לרוב לא יספיקו חסכוניהם אלא לחצי דירה לילד הראשון, והם משיאים את כולם בזה אחר זה, ונוטלים חובות, ומחזירים ורואים דור ישרים יבורך. ואלו לא מעשי ניסים נדירים, אלא מעשי ניסים שבכל יום!

האין הציבור החרדי הנאמן רואה בעיניו כיצד מזונותיו של אדם קצובים לו, כיצד "בקע צור ויזובו מים". הכיצד זה באים ומטילים בנו את ארס השאלה "הגם לחם יוכל תת?"

בל ניתן לנחש הקדמוני להטיל בנו ארס. נזכור את מטרות החינוך התורתי הטהור, ונעביר אותן לילדינו ללא שינוי ופגם. בגבורה ובעוז נדחה את השאלות הצדדיות המתעוררות בנו ומנסות לערפל ולטשטש את האמיתות הברורות שעברו מדור לדור.

נבצר עבור ילדינו חינוך ראוי ונכון, המושתת על יסודות איתנים ונכונים, ונבנה לאור המטרות האמיתיות. "בית יעקב, לכו ונלכה - באור השם".

ונזכה ויתקיים בנו הפסוק "כי ידעתי למען אשר יצווה את בניו ואת אחירי ושמרו דרך השם".

ה'מחשות'

במשנתו של הגאון הגדול רבי נסים קרליץ שליט"א

לכבוד מערכת קול החינוך

ראיתי להוסיף על שני המאמרים הנפלאים שפורסמו בגליונות 100 ו-101 אודות ה"מחשות", מה שראיתי בשם הגאון הגדול רבי נסים קרליץ שליט"א (בספר "חוט שני" הל' תלמוד תורה עמ' פח), וז"ל:

"עיקר הלימוד הוא ההבנה, ולהבין דבר מתוך דבר, וכשממחישים לילד כגון שלחן בבית המקדש ומציירים לו שלחן, סולם יעקב, מציירים לו סולם, האם הוא לא יודע מה זה שולחן וסולם, שילך הביתה ויראה מה זה. אלא יסוד המחשות בדברים כאלו וכיוצא בהם, הוא לא להתאמץ, לא לחשוב, והרי כל הענין של להבין דבר מתוך דבר הוא מגרה ומחדד את המח לחשוב ולהבין, וההמחשות הללו הם מרגילים לרמה נמוכה, לא לחשוב, לא להתאמץ. וכשיגיע לסוגיא, להבין, לחשב, להקשות ולתרוץ, שם אין לו המחשות והוא כבר רגיל לא להתאמץ ולא לחשוב, וכל זה היפך עמל ויגיעת התורה, ואמרו יגיעת ומצאת תאמין". עכ"ל. והדברים קלורין לעינים.

בכבוד רב, קורא מצפת

דרך ארץ

"אזרחות" בשינוי השם

להלן דוגמאות מהאזרחות ה"חרדית", המובאת בחוברת: בפרק 'ערים וישובים בארץ' לומדים על "סמלי ערים".

בעמ' 12 נכתב כדלהלן: "התבוננו בסמל של עיריית ירושלים. הסמל של עיריית ירושלים מבטא את הייחודיות של ירושלים כעיר הקודש ובירת ישראל... אריה - מסמל את שבט יהודה ("גור אריה יהודה") שירושלים היתה בירתו וכן את מקומו המרכזי של בית מקדשינו בירושלים, שעל פי המסורת נבנה בצורת אריה".

מחריד ומזעזע, להטמיע את הרושם שכאילו מה שמכונה היום "בירת ישראל", הוא המשך ל"בירתו של שבט יהודה". גם הביטוי "על פי המסורת" אינו מוכר במחוזות חרדים, ותואם לחינוך הממלכתי-דתי, שאכן אימצו את ה"אזרחות" הישראלית, והגיעו בדרכם לאן שהגיעו...

בעמ' 43: תמונה של יאיר המכריז - "ירושלים היא עיר קדושה, גם עיר עתיקה וגם עיר בירה והעיר הגדולה ביותר במדינה".

שימו לב לשילוב, עיר קדושה... עיר עתיקה... עיר בירה... והעיר הגדולה ביותר במדינה... שוב נסיון לשייך את ההווה וההווה הכפרני והחילוני, לירושלים של זמן בית המקדש. כאילו ירושלים של היום

ובאישור "מרכז החינוך העצמאי", כאשר בעמוד ב' מצויין שה"עוץ דידקטי ופדגוגי" הינו ע"י "מערך ההנחייה של החינוך העצמאי". הספר הינו עבודת אמן של צוות מומחיות שהתכוונו למגמה מוצהרת וכפי שמצויין בכריכה האחורית של החוברת (ראה מסגרת בתחתית העמוד): "דרך ארץ" היא סדרת לימוד חדשה במולדת חברה ואזרחות לכיתות ב-ד... הספר נכתב על פי תכנית הלימודים החדשה במולדת חברה ואזרחות ומאושר ע"י מרכז החינוך העצמאי ומשרד החינוך".

מחברות הספר עשו את עבודתן נאמנה להתאים את הספר לשאיפות הפסולות והמעוותות של אותם מרשיעי ברית. הן שידרגו ביודעין את ספרי "מולדת" הישנים, שהיו מקובלים עד לא מזמן, טרם "תכנית הליבה" הגיחה לעולם. כשהן מחדירות את ה"אזרחות" ובכך מחדירים הם בדלת אחורית את המגמה העקבית של פקידי משרד החינוך שכל מאוויים הוא להחדיר אצל התלמידות את מציאות ההווייה הישראלית כמציאות חיובית איתנה וקיימת, ושהיא חלק מעולמנו שלנו - החרדים, וכאילו אזרחות זו, היא חלק אינטגרלי של עם ישראל האותנטי.

כידוע במסגרת "לימודי הליבה" נכללים "לימודי אזרחות", המהווים יסוד חשוב במיוחד לקברניטי המדינה. כבר לפני כ-9 שנים (בשנת תשס"ט), נמצאו אי אלו סמינרים, שהתפתו לתוספת תקציב של 5% והכניסו לימודי אזרחות, אם בגלוי ואם באופן מוסתר באמצעות שילוב אזרחות בלימוד המקצוע "היסטוריה". (בגליונות "קול החינוך" שי"ל באותם הימים [מאז גליון 9] התרענו על כך שהדבר נוגד את השקפת היהדות התורתית).

המטרה השלטונית להחדיר את לימודי האזרחות בבתי החינוך החרדיים, הינם ברורים ביותר, והם כלל אינם מסתירים זאת (ראה מסגרת בעמוד הבא), וזה אחד המרכיבים הכי עוצמתיים בתוכנית ה"חינוך מחדש" של החינוך החרדי שהם נמצאים עתה בעיצומה באמצעות "תוכנית הליבה".

* * *

בימים אלו הגיע למערכת ספר לימוד בשם "דרך ארץ" לכתה ד' הנלמד בביה"ס בית יעקב בשכונת... בירושלים. ביי"ס אליו שולחות משפחות טובות ויקרות שהחינוך בראש מעייניהם.

בשער הספר מצויין כי הספר הינו באישור "אגף ספרי לימוד - משרד החינוך",

משרד החינוך
2651
אישור מס':
30/6/2015
אושר בתאריך:

דרך ארץ היא סדרת לימוד חדשה במולדת, חברה ואזרחות לכיתות ב-ד. הספר דרך ארץ לכיתה ד' מוביל את התלמידים למסע מרתק בין יישובים וצורות נוף מרהיבות בארץ ישראל. התלמידים נפגשים עם תופעות מגוונות בישוב שהם גרים בו ודנים בסוגיות ובנושאים הנלמדים לאורך הדרך. הלימוד בספר מקנה את מיומנויות המפה היישובית ועורך לתלמידים היכרות עם המפה של ארץ ישראל. בספר משימות חווייתיות ומאתגרות המפתחות חשיבה ברמות שונות. חומרי הלמידה מוצגים באמצעות טקסטים בהירים וידידותיים ובאמצעות תמונות מרהיבות, מפות צבעוניות ואיורים שובי לב. הספר נכתב על פי תכנית הלימודים החדשה במולדת חברה ואזרחות ומאושר ע"י מרכז החינוך העצמאי ומשרד החינוך.

הנמצאת תחת שלטון של עיריה העושה הכל על מנת להפקיעה מקדושתה, להרבות בה חילולי שבת ומופעני תועבה, ולהופכה לפריז בהקמת איצטדיוני משחקי יון וכו' וכו', כאילו כל זה יש לו שייכות כל שהוא לירושלים של מעלה.

עמ' 44: "ירושלים עיר הקודש עיר הבירה של ישראל... לכל מדינה יש מקום מרכזי הנקרא עיר בירה, בעיר הבירה נמצאים המוסדות המרכזיים וכן המוסדות השלטוניים כמו הכנסת, משרדי ממשלה, מוסדות מינהל וחינוך וגם המטה הארצי

של המשטרה".

ובכן, מה היא יחודה של ירושלים: שנמצאים בה ה"כנסת" המחרפת ומגדפת מערכות אלקים חיים ומחוקקת חוקים נגד התורה, כך גם משרדי ממשלה, דוגמת משרד החינוך הכפרני, העוקר את ה"שמע ישראל" ממליוני ילדים יהודים. משרד הפנים הזרוע המבצע של כל תועבות הנעשות במדינה, וכן הלאה. הזאת ירושלים? האם זאת מה שעלינו להחדיר למוחם של בני ובנות ישראל? אוי לאותה בושה!

עמ' 110: אחרי הקמת המדינה נבחרה ירושלים לעיר הבירה של ישראל והיא מהווה מרכז של תורה וקדושה והוראה לארץ ישראל ולעולם כולו".

מי הקים את המדינה? מי בחר בירושלים כעיר הבירה? ואיזה זיקה יש בין "בירת ישראל" לעובדה שירושלים הינה מרכז של תורה? כמה בולטת כאן המגמה לערבב את מוחו של הילד בין התחומים.

בעמ' 50: אשדוד היא עיר נמל... ישראל מייצאת דרך הנמל פירות וירקות, אוכל כשר... מוצרים לתעשייה... אשדוד היא עיר קולטת עליה". ובעמ' 52: "בית שמש עיר קולטת עליה... העיר מקבלת בכרכה את העולים החדשים... נותנים להם עזרה במציאת דירה ועבודה וכן בלימוד השפה העברית... וגם מפנים אותם למסגרות חינוכיות מתאימות... לילדי העולים נקבעת תכנית לימודים מיוחדת".

כאן בולטת המטרה להפקיע את ההשקפה החרדית ולחנך את הנוער החרדי, ש"עליה" הינו ערך נעלה ומרומם, כאשר מתעלמים לחלוטין מהשמד הנורא שנעשה מאז הקמת המדינה למליוני יהודים ש"הועלו" מכל רחבי העולם, והועברו על דתם בכפיה ובפיתויים רח"ל, ותמיד היה המושג "עליה" מעורר צער עמוק אצל כל יהודי חרדי, על השואה הרוחנית הנוראה שנעשו לעדות וגלויות שלמות.

עמ' 54: "ביתר עילית זוכה כבר למעלה מ-10 שנים ברציפות ב'כוכבי יופי' מטעם

"אזרחות" באספקלריית מחולליה...

דברי שרת החינוך (לשעבר) לבנת - ידיעות אחרונות אוגוסט 2002

"אזרחות ויהדות יהיו מקצועות חובה לכל"

"אני מתכוונת להנהיג בכל בתי הספר תכנית ליבה משותפת בכל הזרמים, בכל המקומות, ילמדו על בסיס משותף, שהוא חיוני להכשרת אזרחים בוגרים ואחראים בחברה הישראלית המודרנית, מתמטיקה, אנגלית, עברית, יהדות ואזרחות, שעד כה היו אוטונומיים בקביעת תכני הלימוד שלהם, ילמדו מקצועות כמו מתמטיקה, אנגלית, עברית, יהדות ואזרחות, אזרחות ויהדות יהיו מקצועות חובה לכל".

שרת החינוך לבנת ב"הארץ" 10.6.2002:

"בסיס שווה לחיים בחברה מודרנית"

"כל ילד צריך לקבל חופש בבחירת נושאי הלימוד שמעניינים אותו, אבל יש דברים שכל ילד חייב לדעת, לשם כך אנו מגבשים תכנית ליבה משותפת, שתעניק לכל ילד בסיס שווה לחיים בחברה מודרנית, היא תכלול יסודות של מתמטיקה ושפה זרה, ויסודות של מורשת לאומית ותרבותית לרבות היסטוריה של מדינת ישראל וערכים כמדינה יהודית דמוקרטית"

שרת החינוך בדיון בכנסת - י"ד כסלו תשס"ה

"בסיס לימודי וערכי משותף"

"תכנית הליבה" אשר החלה לפעול בשנה הנוכחית תשס"ד מהווה צעד מהפכני לגבי המגזר החרדי התוכנית תיושם בהדרגה במהלך ה-5 השנים הבאות תוך מעקב וחיזוק ההבנות עם מגזר זה, יישום תוכנית הליבה בכל מגזרי החינוך הוא בבחינת מהלך מהפכני שתכליתה יצירת בסיס לימודי וערכי משותף לכלל תלמידי היסודי בישראל. התהליך מצריך יישום יסודי (הכנת חומרי למידה, ספרי לימוד, הכשרת מורים), והדרגתי לאורך 5 שנים.

דוד חן - אוניברסיטת תל אביב

"לחפש את המשותף של החברה הישראלית"

אני מבקש בכל לשון של בקשה, זאת הזדמנות היסטורית לבחון מחדש את התוכנית באופן כולל, לראות איך יראה הבוגר של מערכת החינוך. אתם צריכים את טובי האנשים בחברה הישראלית מהמגזר הדתי עד החילוני, כדי לחפש את המשותף של החברה הישראלית, זה יהיה המבחן של ההצלחה, אם תעשו את זה, ההצלחה תהיה מאוד גדולה.

שרת החינוך לימור לבנת

"חלק מדו"ח דברת - לעסוק גם בחינוך העל יסודי"

לכן, אני סבורה שצריך לקחת את הזמן - גם היועץ המשפטי לממשלה ראה זאת כך - ולפעול במלוא הנחישות, אבל תוך הידברות ככל שניתן, ותוך מתן הזמן הנדרש, כדי ליישם זאת, הן מבחינת תוכניות לימודים, הן מבחינת ההסתגלות של הציבור החרדי שהיה פה עיקר הדיון, הן מבחינת ההשתלמויות, ספרי הלימוד וכו'. אני חושבת שכך אנחנו נוהגים.

אם אני רוצה לראות שהילדים גם הפנימו מסרים ותכנים שאנחנו מחייבים בהוראתם אני צריכה את המיצ"ב, לכן אף אחד לא יהיה פטור מהמיצ"ב.

המועצה לישראל יפה".

לוקחים ילדים טהורים, ומכניסים לעולם המושגים הטהור שלהם, הגדרות מהתרבות החילונית, מבט מעוות, שחשיבותה של עיר נמדדת ביופיה החיצוני. במקום "שקר החן והבל היופי", ישנם "כוכבי יופי"... ובכך יהיה הילד "אזרח למופת".

עמ' 60: "בישראל חיים בשנת תשע"ה מעל 8 מיליון תושבים... בישובים רבים נוהגים התושבים זה בזה בהבנה ובסובלנות וקושרים יחסי גומלין ביניהם...".

הנה לקחו את הילד והילדה החרדים, ובמחי יד הכניסו בהם את המשנה המזרחיסטית של "בהבנה ובסובלנות" - הוי אומר, כשאתה רואה יהודי מחלל שבת וכדומה, אל תצא מהכלים, תפעיל את רגש ההבנה והסובלנות...

עמ' 66: ביתר - "חדר-בטחון רוחני"... ברוב הישובים קיים חדר ביטחון שבו נערכים כוחות הביטחון להגנה על הישוב. בעיר ביתר קיים חדר בטחון מיוחד - חדר ביטחון רוחני! כחלק ממערך ההגנה הכולל של העיר הקצתה העירייה תמיכה מיוחדת עבור חדר בטחון זה המכונה 'כולל חצות' ושני כוללים שם לומדים עד הניץ".

מדוע כ"כ חשוב לנוער שלנו ללמוד ש"ברוב הישובים קיים חדר ביטחון שבו נערכים כוחות הביטחון להגנה על הישוב"? וכדי להכשיר את השרץ, שכפי הנראה מחברות הספר חשו זאת בעצמן, הוסיפו על "חדר בטחון רוחני" שמגן על הישוב. כי לו באמת היה החצי השני - על החדר בטחון רוחני מטרת המסר - היו מביאים את הסיפור המובא במדרש רבה (איכה - הקדמה פסקה ב) שרבי שלח את ר' אסי ור' אמי שיצאו ויתקנו את הטעון תיקון בערי ארץ ישראל. בהגיעם לאחת הערים ביקשו, להביא בפניהם את שומרי העיר, והביאו להם את ה"ריש מטרתא וסנטרא" (ראשי השומרים). אמרו האמוראים: אלו הם שומרי העיר? אלו הם מחריבי העיר. שאלו התושבים אז מי הם שומרי העיר. אמרו

להם, אלו סופרים ומשנים שהם הוגים ומשנים ומשמרין את התורה ביום ובלילה, ע"כ. אמנם יפה שהחברת מספרת שאברכי הכולל הם שומרי העיר, אבל משום מה שכחו לציין ש"כוחות הביטחון" הם מחריבי העיר...

בפרק המדבר על "מנהיגים בישוב" מוקדש פרק על רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל. מה היו פעליו של רבי יוסף חיים, אז הסכיתו ושמעו את הסיכום שהם מביאים על פעליו (עמ' 93):

"רבים היו פעליו ומעשיו של הרב יוסף חיים זוננפלד זצ"ל למען הציבור: (1) היה ממקימי בית יעקב הראשון בארץ ישראל. (2) היה ממייסדי בית היתומים דיסקין. (3) היה ממייסדי הגמ"ח הכללי שערי חסד בירושלים. (4) יזם והקים את ההכשר של העדה החרדית בירושלים. (5) היה נשיא כולל שומרי החומות".

אין זכר למלחמתו הגדולה במרשיעי ברית, עם הכיפות ובלי הכיפות... אין זכר לכך שהיה יד ימינו של עמוד האש מהרי"ל דיסקין זצוק"ל, במאבקיו על שמירת החינוך הטהור עד כדי מסירות נפש ממש (ופעם כאשר הגיע לחורבת רבי יהודה החסיד בשליחות רבו, להכריז את נוסח החרם על בתי הספר הכפרניים, הוכה נמרצות ע"י בריוני הציונים, וכאשר ראו על גופו את הצלקות ושאלוהו על פשר הדבר, ענה כי אלו הם אותות הצטיינות במלחמה נגד פורצי גדרי החינוך הטהור).

אז מכל הלוחם הגדול הזה, שבוכותו נותרה לפליטה גדולה יהדות אוטנטית הממשיכה בדרך אבות, ושמרון הגרי"ז מבריסק זצוק"ל התבטא: "אם בירושלים עוד נשאר כמה טיפות יראת שמים הרי זה הודות לרבי חיים זוננפלד ותלמידיו המהרי"ל דיסקין זצ"ל". מכל מלחמתו הגדולה במערכות על קדשי ישראל, נותר רק - רבי יוסף חיים החלוץ, שהיה "אזרח" למופת ודאג להקמתם של 5 מפעלים חברתיים ואזרחיים...

בעמ' 125: בסוף התיאורים על העליות השונות לארץ ישראל, הושחל המושג:

"קיבוץ גלויות". זאת בניגוד משווע לחינוך החרדי שהשריש מאז ומתמיד את העובדה, שהציונות והמדינה חיסלה והשמידה - רוחנית! את כל הגלויות שהביאה לארץ, מאז ילדי טהרן (תש"ג) ואילך.

ארכה היריעה אבל עדיין לא תמו הדוגמאות מהחברת המסלפת ומשנה מן הקצה אל הקצה את ההשקפה והמבט החרדי, דוגמת נושא "תקציב וכלכלה", "איכות הסביבה ומיחזור" ועוד ועוד. ואולי נשלים את הדברים בעתיד אי"ה.

* * *

אם עד השנים האחרונות גדל כל ילד חרדי בארץ ישראל על ברכי תורתם של גדולי הדורות, שהשרישו בנו לבל להתפעל מהבנייה והפיתוח הגשמי המתחולל בארץ ישראל, ושכל ההצלחה הזו מוגדרת בדברי הנביאים כ"דרך רשעים צלחה", הרי שחוברת זו עושה את ההיפך המוחלט.

תוצאה הרסנית נוספת, החוברת מפקיעה את כל הספרות החרדית, אודות יחסה לשלטון החילוני שקם בארץ ישראל, אם אלו הם ספרי היסטוריה המגוללים את השמד הנורא שהשלטון ביצע בגלויות ישראל, ואם זה בספרי ביוגרפיה על גדולי ישראל, בהם משולבים עובדות ומימרות שלהם בנוגע להשקפה החרדית מול הציונות והקמתה של מדינת ישראל. אין ספק שחניכי ספר זה לא יתחברו להרבה מסרים המביעים את השקפת גדולי ישראל, עמם הם יפגשו בהמשך חייהם בספרות החרדית.

כך מתחכמים להחדיר את תורת ה"אזרחות" והנאמנות למדינה בלב הדור הצעיר, בתקוה שהם ישתלבו בהווי הישראלי, כפי המגמה עליה משקיע השלטון את כל משאביו בשנים האחרונות. ולצערינו חוברות אלו עושים עבורם את העבודה היטב, מה שהם בעצמם לא היו יכולים לעשות זאת לעולם.

לצערינו, "מרכז החינוך העצמאי" שינה את טעמו ונותן את ידו לשינוי מהפכני והרסני זה, דבר שבעבר לא היה עולה על הדעת שחברות שכאלו יקבלו את אישורם.

עקירת האמונה מלבות ילדי ישראל
נזדמן לידי קטע מאחד היומונים מיום ז' חשוון תשע"ח, בו כותב אחד הסופרים כדלהלן:

"עלינו להשמר שהדברים לא יחדרו אלינו, שמעתי לאחרונה על מספר גננות שהונחו ע"י הפיקוח "שלא לדבר על עקידת יצחק מפני שזה עלול לגרום פחדים אצל ילדים". שוחחתי עם מפקחת דתיה של משרד החינוך, והיא הודתה לי כי אכן יש מדיניות כזו "ההנחיה היא 'לדלג על זה'". לדבריה כי "לא כל הגננות יודעות להעביר את זה נכון והתוצאה היא טראומה לכל החיים אצל הילדים.

אתם מבינים? דורי דורות התחנכו על עקידת יצחק שזה אחד מהיסודות של האמונה, וציות לבורא עולם, אבל מישהו במשרד החינוך חרד לפתע לנפש הילדים.

שתיבנו. סירטונים מצויירים של... הנחשבים לתמימים ומיועדים לילדים בני שנתיים ומעלה המכילים אלפי מקרי אלימות של אכזריות, הכאה, דריסה, טחינה וכו', תוך כדי גילוי תחכום ורשעות, נתפסים כהומור משובח ומומלצים לילדים, עם זה אין שום בעיה, אבל עם עקדת יצחק? איי וייי". סוף ציטוט.

כל הוספה מיותרת.

ברצוני להוסיף, כי אין קץ לצביעות החילונית שכביכול מודאגים מהטראומה שהילדים עלולים לסבול כל חייהם, מכך שילמדו על עקידת יצחק, בעת שזה לא מכבר ערך משרד החינוך סקר שממצאו מתבססים על תשובותיהם של למעלה מ-26 אלף תלמידים בכל הגילאים, שחשף את פניו היפות של ה"חינוך" במדינת ישראל, ואלו הם הממצאים:

41% שתו משקאות עם ריכוז

אלכוהולי גבוה, ו-25% שתו עד כדי שכרות. 11% הודו בביצוע אלימות כלפי הצוות החינוכי. 12% מתלמידי כיתות ד-ו סבלו מאלימות פיזית קשה - סחיטה ואיומים. 10% מתלמידי י-יא ו-5% מתלמידי ז-ט, צרכו סמים חלקים סמים קשים. חלק מהתלמידים נושאים סכינים. כמו"כ חשף הסקר, ככל שעולה גיל התלמידים החילוניים, הבעיה מחריפה וגם שיעור הדיווח עליה יורד.

כמובן שאין מן הצורך לומר, שב"ה בחינוך החרדי, - כן, אלו שחונכו על ברכי "עקידת יצחק", - אין לא מיניה ולא מקצתיה מכל הסחי ומאוס הפשע והרשע הגואה בחינוך החילוני-חולני, ואדרבה ככל שגיל התלמידים עולה, הם הולכים ומזדככים ומתעדנים וכל רואיהם יכירו כי הם זרע ברך ה', עדיני נפש ובעלי מדות בכל תחום שהוא.

והנה באים בריונים מחוצפים וריקניים אלו, ומעזיזים לומר דעות על דרכי החינוך היהודי שהוכיח את עצמו אלפי שנים, מול חיות הטרף הולכי על שתיים, שחונכו על ברכי החינוך הגויי והחילוני! לכו ורעו את גדויותכם בגן החיות הלאומי, ואל תטיפו לנו מוסר והדרכה, כיצד לחנך את צאצאינו!

יהושע ש. ירושלים

הבהרת דברים אודות המכשול בבית יעקב "מרכז" בבני ברק

לכבוד מערכת קול החינוך בגליון הקודם פורסם מכתבם של אברכים מבני ברק, המתריעים על שבבית ספר "בית יעקב - מרכז" חילקו לבנות 'בת מצוה' סידור הכולל בתוכו תפילה לשלום המדינה ומי שברך לחיילי צה"ל.

היות ואחת מקרובותיי לומדת באותו בית ספר, ביררתי את הדבר, ואכן התברר שכך אכן אירע, אלא שלטענת המנהלת היתה זו טעות מצערת, והיא אכן כינסה את הבנות והורתה להם לקרוע מהסידורים את הדפים הנ"ל.

בכבוד רב, אחד הקוראים

הערת המערכת: המידע שהגיע למערכת אומת בשיחות טלפוניות של מספר אברכים שפנו לגורמים בהנהלה, והללו הגיבו בדיוק כפי שתואר בגליון הקודם ב"קוראים כותבים" ולא כפי שהנכם כותבים.

יתכן שדבריתכם אמת, שאכן ניתנה הוראה לתלמידות לבער את הדפים הללו, אך בהיות והתגובה לאברכים שפנו להנהלה אודות מכשול זה, לא ה' כפי שהנכם כותבים. כך שלא על האברכים הכותבים, הביקורת.

* * *

לאחר בירור נוסף מצד המערכת, הוברר לנו שהמורה ששמה חתום על ההקדשה לבנות המצוה שעייטר את החומש-סידור (שצילום ממנו הובא בגליון הקודם), לא ידעה כלל על המכשול הקיים, ועל כך הננו מתנצלים.

אך לצערינו תגובת ההנהלה היתה, תמורת הבעת צער על המכשול, נענו האברכים בסגנון שהמשמעות היתה איכפתיות נוכח המכשול החמור, שמן הראוי היה להתייחס בכבוד הראוי למי שפונה לעורר על כך, ולא להטעות אותם כמי שלא קרה מאומה.

ובודאי בתקופה זו, שמשרד החינוך מפנה את כל חיצו הרעל שלו לבתי החינוך, במטרה לשנות את צביונו, ויש חשש שמאן דהוא - עלום, עשה זאת בכוונה תחילה להכניס זמורות זרות בדלת אחורית.

ואם באים אברכים ומעוררים על דבר שלכולי עלמא צריך תיקון, מן הראוי להחשיבם ולכבדם, וגם אם הדבר כבר תוקן. וכבר אמר הרמב"ם ז"ל בהקדמתו לאבות "קבל את האמת ממי שאמר", והיה עליהם לומר, אכן טעינו והדבר תוקן. וכך היה הכל בא על מקומו בשלום. ומי לנו גדול ממרן החת"ס המתנצל באחד ממכתביו על המכשול שיצא מתח"י שנתן בטעות הסכמה למי שלא היה ראוי לכך, ומתחיל מכתבו בזה"ל: "חנוני חנוני, שמעוני שמעוני"...

המערכת